

— Каква?

— Новъ лѣсничей имаме. Ама такъвъ сърдитъ! Страшно! Който се мърне предъ очитъ му, ще го разкъса.

Изплашената мечка продумала:

— Какво да правимъ сега, лисанке? Кажу, научи ме, моля ти се.

— Ще му донесешъ подаръкъ едно теленце. Може би, това ще го омилостиви.

Дошълъ вълкътъ съ агнето. Не следъ много пристигнала и мечката съ теленцето. Почнали да мислятъ, какъ да поднесатъ подаръцитъ. Всички се бояли. Решили да изпратятъ зайчето, да види — все така ли е сърдитъ новиятъ лѣсничей.

— То е страховливо, но може да бѣга и ще се отърве, ако го погне, — казали си тѣ.

Затекло се зайчето, стигнало до едно дърво и се спрѣло.

— Азъ ли се намѣрихъ най-голѣмия глупакъ да отида да ме изяде! — си помислило то. Постояло, почакало и се затичало съ всичка сила назадъ.

— Е, що — видѣ ли го? — запитали всички съ нетърпение.

— Видѣхъ го, видѣхъ го — страшенъ! Очитъ му свѣтятъ като огънь! Щомъ се показахъ, и се развика. Едва избѣгахъ.

Лисицата казала: — Донесете подаръцитъ до моята къща и избѣгайте. Азъ ще му ги предамъ.

Тя се затекла напредъ и казала на котака:

— Обѣдътъ сега ще пристигне!

Вълкътъ и мечката занесали агнето и телето и ги сложили на полянката. И на двамата много се искало да зърнатъ скришомъ страшния лѣсничей. Вълкътъ се заровилъ до подаръцитъ въ шумата. Мечката се покачила на дървото. Котакътъ, като подушилъ агнешкото месо, скочилъ навънъ и извикалъ:

— Мяу, мяу!

На вълкътъ се сторило, че вика: — Малко, малко!